

„Hrvatski PRAVOSLAVCI“

На Бадњи дан, када се у црквеној порти традиционално праштају размирице међу комшијама, у граду Загребу острвила се група новоуасташа да ремети ту атмосферу, онима већ малобројним, који имају снаге и одлучности да у атмосфери вишедеценијског прогона, ипак дођу у саборни храм СПЦ!

Загреб је нажалост варош где су србождерски испади почели још пре два века, јер су прве организоване антисрпске рушилачке демонстрације одржане 1899.године, у организацији НСП!

Анте Старчевић „отац домовине“, иако му је мајка Милица била Српкиња, први је почео да шири лаж о „хрватским православцима“, покушавајући као вођа НСП (Хрватска странка права) да ту лаж натура крајинским Србима, који су тада још „царски људи“ били, те за цивиле Хрвате ни марили нису!

У часу када су Беч и Пешта договорили развојачење Војне крајине и њено припајање Угарском делу Двојне монархије, а не никаквој хрватској бановини, интензивира се ова лаж поново!

Еуген Кватерник, аустријски Немац, један од вођа НСП, покушаће да злоупотреби незадовољство крајинских Срба одлуком да се развојачи Војна крајина, те покреће тзв „Раковичку буну“, за команданта устаника именује капетана Ђујић-а, кога аустријски документи именују као Србина, а не никако „хрватског православца“!

Аустрија је буну лако угушила, и вође по кратком поступку стрељала, те се процес развојачења растегну, да се бунтовни Крајишници некако сами у својој души преломе!

Велики број Срба, који тако постадоше угарски поданици, хрватски шовинисти доживели су као претњу, јер је јака политичка група Срба у Новом Саду већ била артикулисана, и одмах успоставише тесну сарадњу са загребачким Србима, који су представљали јак трговачки и интелектуални слој, уз Жидове који су већ имали своју веома добро организовану ЖОЗ (Жидовска црквена опћина Загреб) ослоњену и на бечку и на пештанску заједницу.

Организована ће политичка борба резултирати чињеницом, да ће у хрватском Сабору Србин обавезно бити подбан, ако је Хрват бан, или обрнуто, што траје до Великог рата!

Однос је пренет и на градско поглаварство (градска влада), те су бројни угледни Срби вршили ту функцију у граду Загребу!

Од првог хрватског католичког концила (1900.године), почиње систематско лагање о „православним Хрватима“, које су тобож агресивни СПЦ свештеници убедили да су они Срби!

Зачетник ове кампање је угарски земаљски управник у БиХ, Kalaj, који ће најближег сарадника у овом пројекту наћи у РКС надбискупу Врхбосанском, Štadleru!

Истовремено је покренуо кампању за укрупњавање разједињених шиптарских фисова, које уз помоћ дуката и пушака „албанизују“, стварајући тако подлогу за каснију причу о „природним албанским земљама“, преко којих би имала проћи већ пројектована железница „Беч-Солун“!

Сви покушаји да убеди Србе да су „православни Хрвати“ нису дали жељене резултате, те чак

ни у Великом рату нису успевали да то наметну, упркос злочиначког прогона и терања у концлагере писмених и мислећих.

У заједничкој држави, пројекат је приремено гурнут у каптолску фијоку, јер су Срби слободно исповедали своју православну веру, притом се не светећи католичким челницима за прогон и злодела у Двојној монархији.

Када хрватски фашисти почеше системско истребљење Срба у НДХ, српски народ се лати оружја и загребачки челници се нађоше на удару нацистичке власти у Берлину, пошто је устанак угрозио снабдевање немачке армије у Северној Африци, преко Солуна!

Да донекле смире српско становништво а угоде Немцима, сетише се усташе пројекта о „hrvatskim pravoslavicima“ и потражише „погодне“ ретке претекавше православне свештенике!

Тако унапредише калуђера фрушкогорског манастира Хопово, Grigorija Ivanovića Maksimova, избеглог пред црвенима, проглашавајући га mitropolitom zagrebačkim Germogemon и просвештеником НРС („Хрватска православна црква“), одлуком поглавника Павелића!

Успеше и да сакупе неколико отпадника за верске службенике, јер су јереји и архијереји СПЦ већ били зверски затучени на бројним губилиштима, међу првим жртвама хрватског геноцида! Неколико дотадашњих конвертита, поврати се у крило новостворене НРС, што су пропагандисти „hrvatskih slikopisnih zapisa“ ревносно овековечили на филмској траци, склањајући и тај примерак у Немачку, где су га „случајно открили“ пре неку годину, као „вредну архивску грађу“ и одмах умножили за знанствену (стручну) употребу!

Пропаст NDH, била је истовремено и пропаст такве НРС (нажалост, изгледа привремено!).

Када је деведесетих година прошлог века разбијена тадашња заједничка држава и настале лилипут „НАТО државице“, појави се проблем у лику и делу СПЦ, која обједињава српски етнички простор и даје осећај свим Србима да су јединствена целина, без обзира у којој држави тренутно живе!

Решење овог тешког „проблема“ је већ постојало, почетни пројекат урадио је Савић Марковић-Штедимлија, близак сарадник Мирослава-Фриц Крлеже, који је још касних тридесетих прошлог века у Загребу урадио модел „црногорске православне цркве“, у оквиру будућег пројекта „Независна Црна Гора“ Секуле Дрљевића.

Користећи Штедимлијин пројекат, касних педесетих година прошлог века, урадили су комунисти свој пројекат МПЦ („Македонска православна црква“), насилно отимајући српске средњовековне манастире и цркве из времена Немањића, у Македонији.

Штедимлијин пројекат обновио је и „дон Мило“, уписујући „васкрслу“ ЦПЦ („Црногорска православна црква“) у регистар невладиних организација.

Додуше, „Црногорска православна црква“ још упорно покушава да приграби имовину СПЦ у Црној Гори „демократским“ методама, уз помоћ „правне државе“.

При покушају да их приме у UNESCO, и шиптарски „научници“ су помињали постојање „косовске православне цркве“, а манастире српске по Косову „експерти“ UNESCO не воде као српску баштину.

Тако је не случајно, пре неколико година у Задру покренут поновни пројекат НРС, и

то од активиста НВО „Hrvatski domobran“, који су агитујући успели да у попису становништва у рубрику вероисповест, природе и непостојећу категорију „hrvatski pravoslavci“!

По важећем закону, припадници удружења грађана „Hrvatska pravoslavna crkva“, могу после пет година да траже упис новостворене цркве уколико имају потребан број „верника“, што утврђује хрватско министарство културе.

Намера је јасна, створити „критичну масу“, која ће затим захтевати своја „легитимна верска права“, још само да се „покрадене“ црквене драгоцености врате из агресорске Србије, па може почети борба за повратак „старохрватских цркава и манастира“, које су још ти агресори из династије Немањића отели на силу „збуњеним hrvatskim pravoslavcima“, који тада нису послушали добронамерне фрањевачке братре, који су о томе вероватно оставили записе, који увек могу волшебном изронити из богате ватиканске збирке.

Тако се не би ни могло догодити, да православни свештеник у Шибенику, забрани да на српској парцели гробља, где се сахрањује Србин али „хрватски ветеран – домољуб“, почасни плотун испуцају припадници ХВ, док је сандук прекривен „шаховницом“.

Тај су инцидент, управо искористили чланови НВО „Hrvatski domobran“ из Задра, да обнове причу о неопходном обнављању НРС, па неће више ти страни попови ширити „четништво“ по етнички чистој „лијепој нашој“!

По самој својој замисли, НРС јесте проблем за СПЦ, те изјава митрополита Загребачко-љубљанског да за СПЦ она не постоји, није никако трајно решење, али јесте избегавање суштине проблема односа између РКС и СПЦ на српским етничким просторима, који није настао од „јуче“, а сам од себе сигурно неће ни нестати!

слика <http://www.novinar.de/2009/12/22/osniva-se-hrvatska-pravoslavna-zajednica-cilj-autokefalnost.html>